

Arrest

nr. 105 541 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend bij faxpost om de nietigverklaring en de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2013, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 3 juni 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2013 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 februari 2013 dient de verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op basis van een onderzoek van haar vingerafdrukken via de Eurodac-database werd vastgesteld dat van de verzoekster op 27 juli 2012 vingerafdrukken werden genomen in Malta.

1.3. Op 14 mei 2013 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Maltese autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

1.4. Op 27 mei 2013 stemmen de Maltese autoriteiten in met het verzoek tot terugname.

1.5. Op 3 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis werd gebracht op 3 juni 2013 en die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten M(...) Y(...) H(...)
geboren te (...), op (...)
van nationaliteit te zijn : Somalië
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 03.02.2013 is toegekomen in België. Drie dagen later, op 05.02.2013, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn in “Mogadishu” op 01.01.1992.

Uit het Eurodacverslag van 27.03.2013 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Malta. De Maltese overheid heeft op datum van 27.05.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 27.03.2013 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat ze nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 27.03.2013 en verklaarde vervolgens dat haar vingerafdrukken in Malta werden genomen en dat ze er asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat ze Somalië in juni 2011 verlaten zou hebben per auto en naar Oeganda gereisd zou zijn waar ze in juni 2011 zou zijn aangekomen. Na een verblijf van één maand in Kampala zou ze per auto naar Soedan gereisd zijn waar ze in Khartoem verbleven zou hebben. Vanuit Khartoem zou betrokkene per auto naar Libië gereisd zijn waar ze in juli 2011 zou zijn aangekomen. Tot 27.05.2012 zou betrokkene in Tripoli verbleven hebben alvorens per boot naar Malta te reizen. Daar zou betrokkene in mei 2012 zijn aangekomen en asiel gevraagd hebben. Betrokkene verklaarde dat ze tot februari 2013 in Malta verbleven zou hebben alvorens per vliegtuig van Ryan Air naar Nederland te reizen waar ze in februari 2013 zou zijn aangekomen en vanwaar ze per trein naar België gereisd zou zijn waar ze op 03.02.2013 zou zijn aangekomen en ze op 05.02.2013 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op basis van de gegevens in het Eurodacverslag van 27.03.2013 en de verklaringen van betrokkene dat ze in Malta asiel aanvraag werd op 14.05.2013 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis

van art. 16.1.C van de van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Maltese autoriteiten verstuurd. De Maltese autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 27.05.2013 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Malta voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Malta een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Malta dan in België zou genieten. Malta heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Maltese autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Malta een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Malta haar zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft na haar aankomst in Malta en vooraleer in het kader van haar asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Maltese autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Malta zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat de situatie in Malta ongunstig is en dat ze alleen in Malta is en dat het moeilijk is om werk te vinden in Malta en zij zich niet kanervoegen met haar echtgenoot in Malta (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden aangehaald dat betrokkene niet in het minst aannemelijk maakt welke situatie in Malta voor haar ongunstig zou zijn. Het gegevens dat betrokkene in Malta alleen zou zijn en het er moeilijk zou zijn om werk te vinden, houden bovendien geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Maltese autoriteiten. Dat betrokkene in Malta bovendien alleen zou zijn, is op zich bovendien geen reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Malta, te meer daar betrokkene verklaarde dat ze eveneens geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 36) en in België dus ook de facto alleen is, zodat deze reden op zich niet gerechtvaardigd is om zich te verzetten tegen een overdracht naar Malta op basis van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling. Betrokkene maakt ook op geen enkel moment aannemelijk dat haar verklaring dat ze zich in Malta niet kanervoegen met haar echtgenoot, verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Maltese autoriteiten. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat ze in Malta een verblijfsvergunning voor één jaar kreeg, dient te worden opgemerkt dat betrokkene er niet in slaagt om deze verblijfsvergunning voor te leggen aangezien ze die in Nederland zou hebben weggegooid. Met betrekking daartoe, dient te worden opgemerkt dat indien betrokkene over een verblijfsvergunning zou hebben beschikt voor Malta, het betrokkene aldus toegestaan was om in Malta te verblijven, te werken en huisvesting te zoeken. Betrokkene heeft in Malta gedurende de geldigheid van zijn verblijfstitel toegang tot sociale voorzieningen zoals een Maltese staatsburger. Het loutere gegeven dat het moeilijk zou zijn om in Malta werk te vinden en dat bij een terugkeer vanuit de terugsturende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat de sociaal-economische positie van een persoon lager kan zijn of zou kunnen zijn dan in de terugsturende lidstaat, houdt op zich geen inbreuk in van art 3 EVRM (EHRM, nr 27725/10 van 02/04/2013). Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Maltese autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Malta er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin

aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Maltese autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Dat Malta de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Malta een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De Maltese autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene precies in België asiel wil aanvragen, verklaarde betrokkene dat ze hiervoor geen specifieke reden heeft (DVZ, vraag 38). Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II- Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot familieleden in België of Europa dat ze geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36-37). Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 27.03.2013 dat ze problemen heeft met haar galblaas en dat ze dit probleem al in Somalië had maar dat het nog niet is verdwenen en dat ze hierdoor ook pijn heeft aan haar arm en been (DVZ, vraag 39). Echter in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat ze last heeft van haar galblaas, dat dit reeds zou dateren van in Somalië maar nog niet weg is en dat ze daardoor pijn aan haar arm en been heeft, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Malta de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Malta indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene reisde zelf van Malta per vliegtuig naar Nederland en van Nederland per trein naar België om er asiel aan te vragen zodat het niet aannemelijk is dat betrokkene verhinderd zou zijn om van België naar Malta te reizen.

Er zijn derhalve geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat zij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Malta. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Malta, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Malta toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten in Malta (2).”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat de onderhavige vordering zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van

de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het voorziene interne beroep ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekster, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekster, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

Wanneer de verzoekster binnen deze schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, dan volgt

uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van een verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien een verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.3. *In casu* is de verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op de verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In de nota met opmerkingen verwijst de verweerder naar de termijn van vijf dagen voorzien in artikel 39/32, §4, 2e lid van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat *in casu buiten* betwisting staat dat de verzoekster van haar vrijheid werd beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering ontegensprekelijk imminent is. Het kan dan ook niet worden ontkend dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. De vordering werd bovendien ingediend binnen de *in casu* toepasselijke wettelijke beroepstermijn van vijftien dagen bepaald in artikel 39/57, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De bij artikel 39/84, §4, 2e lid van de vreemdelingenwet vermelde termijn van vijf werkdagen, zonder dat deze minder dan drie werkdagen mag bevatten, is geen beroepstermijn noch een vervaltermijn voor het indienen van een vordering tot schorsing waarvan de vordering tot schorsing

bij uiterst dringende noodzakelijkheid een modaliteit vormt. Aangezien de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet er op gericht is te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen, wordt *in casu* aangenomen dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan. De bemerkingen van de verweerder doen hieraan geen afbreuk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1 De verzoekende partij voert in het verzoekschrift onder meer een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.1.2 Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3.2.1.3 Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.1.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.3.2.1.5 Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.1.6 In het betoog ter ondersteuning van het middel verwijst de verzoekster naar het arrest nr. 30696/09 van de Grote Kamer van het EHRM van 21 januari 2011 in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland alsook naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. v. Secretary of State of the Home Department en C-493/10, M.E. e.a. v. Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform.

De verzoekster stelt dat de zware tekortkomingen van het Maltees systeem van asielprocedure bekend zijn en brengt hiertoe een aantal rapporten bij. Met name verwijst zij met betrekking tot de detentieproblematiek in Malta onder meer naar een rapport van UN Human Rights Council getiteld *“Report of the Working Group on Arbitrary Detention. Addendum. Mission to Malta.”* (vrije vertaling: *“Rapport van de werkgroep arbitraire detentie. Addendum. Missie naar Malta.”*) van 18 januari 2010, een rapport van Human Right Watch *“Boat Ride tot Detention, Adult and Child Migrants in Malta”* van 18 juli 2012, een UNHCR submission by the United Nations Commissioner for Refugees For te Office of the High Commissioner for Human Rights *“Compilation Report – Universal Periodic Review: Malta: March 2013”*. Verder verwijst zij omtrent de levensomstandigheden in open centra in Malta naar het verslag ICJ International Commission of Jurists, Not Here to Stay, *“Report of the ICJ on its visit tot Malta on 26-30 September 2011, May 2012”*, naar het verslag van JRS Jesuit Refugee Service, *“A report on a pilot study on destitution amongst the migrant community in Malta, March 2010”*, het rapport (volgend op een bezoek aan Malta) van T. Hammarberg, Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa, van 9 juni 2011, alsook naar de arresten 61 582 en 72 824 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gepubliceerd op de website van de Raad. De verzoekster meent dat niets in de bestreden beslissing toelaat te besluiten dat de toestand in Malta positief geëvolueerd zou zijn en dat artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden gelet op, onder meer, de menonwaardige levensomstandigheden waarin een vrijgelaten asielzoeker in Malta moet leven.

3.3.2.1.7 Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. v. Secretary of State of the Home Department en C-493/10, M.E. e.a. v. Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform in de navolgende rechtsoverwegingen onder meer als volgt:

“75 Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, Salahadin Abdulla e.a., C 175/08, C 176/08 en C 179/08, Jurispr. blz. I 1493, punt 53, en 17 juni 2010, Bolbol, C 31/09, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 38).

(...)

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

79 De Uniewetgever heeft juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen verordening nr. 343/2003 vastgesteld en de in de punten 24 tot en met 26 van het onderhavige arrest bedoelde

overeenkomsten gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen.

80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C 411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk onbeduidende schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de in deze verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

(...)

90 Bij zijn oordeel dat de door de verzoeker gelopen risico's voldoende vaststonden, heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens rekening gehouden met de regelmatige en overeenstemmende rapporten van internationale niet-gouvernementele organisaties waarin melding werd gemaakt van de praktische problemen die de toepassing van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in Griekenland oplevert, de correspondentie die de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties aan de bevoegde Belgische minister heeft gestuurd, maar ook de rapporten van de Commissie over de evaluatie van het Dublin-systeem en de voorstellen voor hervorming van verordening nr. 343/2003 ter versterking van de doeltreffendheid van dit systeem en de effectieve bescherming van de grondrechten (arrest M. S. S./België en Griekenland, reeds aangehaald, §§ 347-350).

91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens

aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico's zullen kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

(...)

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen.

(...)

106 Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.(...)”

3.3.2.1.8. Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie *mutatis mutandis* EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Alsdan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt.

3.3.2.1.9. De Raad is van oordeel dat in de bestreden beslissing, gelet op de door de verzoekster bij het gehoor van 27 maart 2013 afgelegde verklaringen, op het eerste gezicht niet heeft geageerd in overeenstemming met de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 en naar de principes die terug te vinden zijn in het arrest van 17 februari 2011 gekend onder nummer 56 203 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genomen in algemene vergadering.

Met betrekking tot het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Malta voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Malta een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Malta dan in België zou genieten. Malta heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Maltese autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan

dat een terugkeer naar Malta een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Malta haar zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft na haar aankomst in Malta en vooraleer in het kader van haar asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Maltese autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Malta zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat de situatie in Malta ongunstig is en dat ze alleen in Malta is en dat het moeilijk is om werk te vinden in Malta en zij zich niet kanervoegen met haar echtgenoot in Malta (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden aangehaald dat betrokkene niet in het minst aannemelijk maakt welke situatie in Malta voor haar ongunstig zou zijn. Het gegevens dat betrokkene in Malta alleen zou zijn en het er moeilijk zou zijn om werk te vinden, houden bovendien geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Maltese autoriteiten. Dat betrokkene in Malta bovendien alleen zou zijn, is op zich bovendien geen reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Malta, te meer daar betrokkene verklaarde dat ze eveneens geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 36) en in België dus ook de facto alleen is, zodat deze reden op zich niet gerechtvaardigd is om zich te verzetten tegen een overdracht naar Malta op basis van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling. Betrokkene maakt ook op geen enkel moment aannemelijk dat haar verklaring dat ze zich in Malta niet kanervoegen met haar echtgenoot, verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Maltese autoriteiten. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat ze in Malta een verblijfsvergunning voor één jaar kreeg, dient te worden opgemerkt dat betrokkene er niet in slaagt om deze verblijfsvergunning voor te leggen aangezien ze die in Nederland zou hebben weggegooid. Met betrekking daartoe, dient te worden opgemerkt dat indien betrokkene over een verblijfsvergunning zou hebben beschikt voor Malta, het betrokkene aldus toegestaan was om in Malta te verblijven, te werken en huisvesting te zoeken. Betrokkene heeft in Malta gedurende de geldigheid van zijn verblijfstitel toegang tot sociale voorzieningen zoals een Maltese staatsburger. Het loutere gegeven dat het moeilijk zou zijn om in Malta werk te vinden en dat bij een terugkeer vanuit de terugsturende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat de sociaal-economische positie van een persoon lager kan zijn of zou kunnen zijn dan in de terugsturende lidstaat, houdt op zich geen inbreuk in van art 3 EVRM (EHRM, nr 27725/10 van 02/04/2013). Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Maltese autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Malta er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Maltese autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Dat Malta de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Malta een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De Maltese autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekster de volgende, uitdrukkelijke vraag werd gesteld: “Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen” (gehoorverslag dd. 27 maart 2013, vraag 40). De verzoekster antwoordde hierop als volgt: “De situatie in Malta is

ongunstig. (...) Ik kan mij niet vervoegen met mijn echtgenoot in Malta". Uit de specifieke vraagstelling van de Dienst Vreemdelingenzaken en het antwoord hierop van de verzoekster, kan worden afgeleid dat de verzoekster zich verzet tegen een overdracht naar Malta onder meer omdat de situatie in Malta ongunstig is en omdat ze er haar echtgenoot niet kan vervoegen. De verklaring van de verzoekster dat de situatie in Malta ongunstig is, moet worden gelezen in het licht van de specifieke vraagstelling die daaraan vooraf ging. Met name werd aan de verzoekster gevraagd naar redenen met betrekking tot opvang en behandeling die zich tegen een overdracht zouden verzetten, zodat de ongunstige situatie waarvan de verzoekster gewag maakte dient te worden betrokken op de situatie van "*opvang en behandeling*". Eenzelfde redenering geldt voor de verklaring dat zij zich niet bij haar echtgenoot kon voegen, ook deze verklaring moet worden betrokken op de redenen van "*opvang en behandeling*". Zodoende is de Raad van oordeel dat de concrete verklaringen van de verzoekster indicaties vormen die er op het eerste gezicht toe noopten om een verder onderzoek te voeren naar de leefomstandigheden in de Maltese opvangcentra alsook naar de garanties voor de behandeling van asielverzoeken door de Maltese autoriteiten. Dit verder onderzoek diende te worden gevoerd op grond van de verklaringen van de verzoekster, maar ook op grond van de verschillende objectieve informatiebronnen omtrent de asielproblematiek in Malta waarvan de verweerder kan geacht worden op de hoogte te zijn geweest op het moment dat hij de bestreden beslissing nam.

In casu blijkt dat inzake de detentiepolitiek van asielzoekers en de leefomstandigheden in de opvangcentra blijkens het rapport van T. Hammarberg, zoals aangehaald door de verzoekster, aanzienlijke gebreken bestaan. Dit rapport lijkt dus de verklaringen van de verzoekster te ondersteunen. Het rapport vermeldt dat de detentiepolitiek in Malta wordt aanzien als moeilijk verzoenbaar met de voorschriften van het EVRM (zie overweging 12 van het rapport). Inzake de asielprocedure blijkt dat manifeste tekortkomingen bestaan in het kader van zowel de juridische bijstand als de asielprocedure (overwegingen 46-47, 51), mede veroorzaakt door de detentiepolitiek (overweging 48). Deze vaststellingen worden door de verweerder, door de enkele verwijzing in de nota met opmerkingen naar één bepaalde paragraaf van het UN Compilation Report – Universal periodic Review 2012, niet afdoende weerlegd. Het rapport van T. Hammarberg is immers op het eerste gezicht gedetailleerder en handelt over vaststellingen uit dezelfde periode (2011) als het Universal Periodic Review 2012, zodat de bevindingen waarnaar de verweerder verwijst geen afbreuk doen aan de hoger geciteerde informatie omtrent de asielprocedure en de leefomstandigheden in de opvangcentra in Malta.

Op het eerste gezicht kunnen de voormelde gebreken niet aanzien worden als onbeduidende schendingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 (cf. rechtsoverweging 85 voormeld arrest N.S. t. Secretary of Home Departement). Er dient tevens te worden opgemerkt dat de verweerder (cf. rechtsoverwegingen 94 en 106 voormeld arrest N.S. t. Secretary of Home Departement) kan geacht worden op de hoogte te zijn geweest van deze tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen. Het gaat immers om een objectieve informatiebron afkomstig van de mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa, dat kan worden geacht algemene bekendheid te hebben en waarnaar bovendien reeds in 's Raads arresten nrs. 61 582 en 72 824 werd verwezen, arresten waarbij de verweerder tevens partij was. Gelet op het door de verzoekster geuite, gemotiveerde verzet tegen de overdracht naar Malta en gelet op de *prima facie* vaststelling dat het verzet van de verzoekster ondersteund wordt door recente en gezaghebbende rapporten die de verzoekster thans bijbrengt en waarvan de verweerder op de hoogte moet zijn geweest, diende de verweerder *in casu* de tekortkomingen in het Maltese systeem van behandeling en opvang van asielzoekers nader te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen die, zoals te dezen, de overdracht inhoudt van de verzoekster naar Malta.

In casu heeft de verweerder op het eerste gezicht geen zorgvuldig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de te verwachten gevolgen van een overdracht naar Malta waar hij in de bestreden beslissing tegenwerpt dat uit de verklaringen van de verzoekster geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Maltese autoriteiten blijkt op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit en "*dat Malta de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Malta een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*" In deze omstandigheden is een dergelijk standpunt, dat er op neerkomt dat aan de verzoekster de volledige bewijslast wordt opgelegd om aan te

tonen dat de Maltese autoriteiten haar persoonlijk viseren of dat in Malta op systematische de grondrechten van asielzoekers worden geschonden, moeilijk te verzoenen met de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department). Immers diende de verweerder *in casu*, naar het *prima facie* oordeel van de Raad, de specifieke verklaringen van de verzoekster met betrekking tot de redenen van verzet tegen een overdracht naar Malta af te toetsen aan de hem bekende informatie afkomstig van gezaghebbende internationale bronnen.

Ook met het algemene standpunt “*dat Malta een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Malta dan in België zou genieten. Malta heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Maltese autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren*” heeft de verweerder op het eerste gezicht niet gehandeld volgens de voornoemde principes. De verweerder gaat hier immers op het eerste gezicht louter uit van het interstatelijke vertrouwensbeginsel dat aan de basis ligt van de Dublin-II-Verordening, zonder echter de concrete verklaringen van de verzoekster af te toetsen aan de, op basis van de hem gekende informatie, te verwachten gevolgen bij een overdracht naar Malta.

De door de verweerder in de nota met opmerkingen aangehaalde rechtspraak aangaande artikel 3 van het EVRM kan het in deze zaak vastgestelde gebrek niet wegnemen. Deze algemene verwijzingen naar rechtspraak nemen immers niet weg dat op het eerste gezicht zoals hoger besproken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing ten onrechte geen of alleszins geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar het risico op een mensonterende of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht naar Malta.

De Raad stelt tevens vast dat de verweerder te kort door de bocht lijkt te gaan waar hij overweegt dat “*Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat ze in Malta een verblijfsvergunning voor één jaar kreeg, dient te worden opgemerkt dat betrokkene er niet in slaagt om deze verblijfsvergunning voor te leggen aangezien ze die in Nederland zou hebben weggegooid. Met betrekking daartoe, dient te worden opgemerkt dat indien betrokkene over een verblijfvergunning zou hebben beschikt voor Malta, het betrokkene aldus toegestaan was om in Malta te verblijven, te werken en huisvesting te zoeken. Betrokkene heeft in Malta gedurende de geldigheid van zijn verblijfstitel toegang tot sociale voorzieningen zoals een Maltese staatsburger.*” Uit de verklaringen van de verzoekster tijdens het gehoor van 27 maart 2013 blijkt immers dat zij verklaarde in Malta een verblijfsvergunning te hebben gehad van 1 jaar (gehoorverslag dd. 3 mei 2013, vraag nr. 25) en dat zij er binnenkwam in mei 2012, zodat haar verklaarde verblijfsvergunning een einde zou hebben genomen in mei 2013. De overweging dat “*betrokkene in Malta gedurende de geldigheid van zijn verblijfstitel toegang [heeft] tot sociale voorzieningen zoals een Maltese staatsburger*” is *in casu* dan ook op het eerste gezicht niet van toepassing aangezien uit de verklaringen van de verzoekster noch uit enig ander element blijkt dat de verzoekster thans nog steeds over een verblijfsvergunning beschikt, zodat de verweerder er *in casu* niet van kon uitgaan dat de verzoekster op het moment van haar overdracht naar Malta aldaar verblijfsgerechtigd zal zijn. Bovendien blijkt uit de hoger besproken informatie waarvan de verweerder niet onkundig kon zijn, dat ook de situatie van verblijfsgerechtigde asielzoekers in Malta problematisch is. De Raad benadrukt dat *in casu*, zoals hoger besproken, de te verwachten gevolgen bij de overdracht van de verzoekster naar Malta moeten worden onderzocht. Het verweer hieromtrent in de nota met opmerkingen slaagt dan ook niet.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft dat er redenen bestaan om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekster aangezien zij tijdens het Dublin-interview de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden omtrent haar verblijfsgechiedenis in de lidstaten

en dat het gebrek aan waarachtige verklaringen de verweerder niet toelaat om het bestaan van een reëel karakter van een risico in het licht van artikel 3 van het EVRM vast te stellen, dient te worden opgemerkt dat de verweerder zich met dergelijk betoog niet kan ontdoen van het voeren van een onderzoek naar de te verwachten gevolgen van een overdracht van de verzoekster naar Malta. De Raad stelt tevens vast dat de stelling van de verweerder dat de verzoekster de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden, niet geheel wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Met name blijkt uit het gehoorverslag van het zogenaamde “Dublin-interview” dat de verzoekster, toen zij werd geconfronteerd met de resultaten van het Eurodac-research meteen toegaf dat zij in Malta is geweest en er asiel heeft aangevraagd, zij legde ook nadere verklaringen af omtrent dit verblijf en de aldaar gevoerde asielprocedure (gehoorverslag dd. 27 maart 2013, antwoorden op de vragen 24 en volgende). De enkele vaststelling dat zij tevoren eenmaal antwoordde dat zij geen asielaanvraag had ingediend in een ander land, is dan ook niet van aard om te besluiten dat de onmiddellijk daarna afgelegde, nadere verklaringen van iedere geloofwaardigheid zouden moeten worden ontdaan, temeer daar zoals hoger reeds aangegeven deze verklaringen op het eerste gezicht ondersteund worden door de rapporten die de verzoekster thans bijbrengt. Aan de verzoekster kan dan ook niet worden tegengeworpen geen geloofwaardige verklaringen omtrent haar eerdere asielprocedures te hebben afgelegd, althans niet in die mate dat de verweerder zou ontslaan zijn van ieder onderzoek naar de gevolgen van een overdracht van de verzoekster aan de Maltese autoriteiten in het kader van de Dublin-II-Verordening.

3.3.2.1.10 Concluderend stelt de Raad vast dat *in casu* de overdracht van de verzoekster naar Malta noopte tot een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek naar de actuele toestand met betrekking tot de opvang en detentie van asielzoekers in Malta (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, 106). Dergelijk zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek blijkt niet uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier.

Om die reden besluit de Raad, na een *prima facie* onderzoek van de elementen van de zaak, dat het middel afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM ernstig overkomt.

3.3.3 De verzoekster heeft *prima facie* een ernstig middel aangevoerd. Aan de voorwaarde van de ernstige middelen is voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekster dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil

zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekster voert onder meer aan dat zij bij haar overdracht aan Malta zou moeten leven in omstandigheden die mensonwaardig zijn, zoals beschreven door de verschillende rapporten die zij heeft vermeld. De verzoekster verwijst tevens naar de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet werd onderzocht en dus niet is uit te sluiten dat zij ingevolge de tekortkomingen in de asielpprocedure en opvang in Malta dreigt het voorwerp te zijn of te worden van een onmenselijke behandeling. Het nadeel dat er in bestaat onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling is evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

3.5. Er is *in casu* voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Deze vaststelling leidt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend en dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. BARBE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. BARBE

C. DE GROOTE